

ikke blot ved sit prægtige Udstyr, fra et af Norges største Forlagsbureauer, beviser sin stigende Anseelse paa Litteraturens Bane, men som tillige ved sit Indhold godtgør en stigende Fremgang i sandelig Værdi.

Bogens Titel er „Gunvor Thorsdatter til Hærø“. Det er et fornemt Navn, som synes at skulle sætte os tilbage til en sunken Tids Storhed, saavel i Handle- som Tænkemaade. Den gør det ogsaa, hvad et Par af Skikkelserne angaar, og da det er Digtningens Hovedfigurer, kan Resten for den Sags Skyld gerne spille over i alle Nutidens Farver, hvad den da ogsaa gør.

Gunvor Thorsdatter er selvfølgelig Bogens Hovedperson, hendes Moder, Fru Elin til Hærø, er den næste. Thi hvor stille end den gamle tunghørige Kvinde gaar omkring mellem de Handlende, og tilsyneladende ikke blander sig ind i noget, har man dog en Fornemmelse af, at hun holder en Slags højere Kontrol med det hele, og i en yderlig Stund vil kunne træde til med sin Afgørelse. Hun har endnu en større Sag at varetage overfor Bogens Økonomi, thi hun danner den Baggrund, hvorfra Gunvor træder os forstaaende imøde. Uden hende vilde Gunvor Thorsdatter være som en af hine Sagnskikkelser, der i Aarhundreder har siddet indelukket i Fjeldet, og som ved sin Fremkomst i Dagens Lys ikke mere finder det Folk, hun blev fostret iblandt.

Disse to Kvinder er da ogsaa Personifikation af Forfatterindens eget Storsyn paa Naturen og Folkelivet „der Nord“ med en Indvævning af baade Sagatiden og Nutiden, og de er holdte i en saa kraftig Oprindelighed, at man har vanskeligt ved at faa den til at blande sig med Nutiden. Det er derfor ogsaa en af Bogens store og gode Sider, at denne Blanding heller ikke kommer istand, og at de to Hovedskikkelser paa en Maade gaar tilbage til sin Mor' (Naturen) igen.

Gunvor Thorsdatter er allerede troloyet med den unge Læge, Svejn Thorgersen, da Bogen begynder. Den Protest, man sikkert vilde nedlægge imod Partiet, kommer saaledes først bagefter.

Som Gunvor træder os imøde fra Naturgrundens strenge og stolte Kølighed, synes det helt urimeligt, at hun og den vaklende Svejn Thorgersen skulde kunne blive et Par, — thi noget mere umagent end de to kan nemlig ikke findes.

Der er imidlertid tillagt Svejn et stærkt lyrisk Temperament med dertil hørende udvortes; han har et indsmigrende Væsen, smukke forelskede Øjne, og han ved, at han kun behøver at vise sig for at være — vel mødt! Det er naturligvis ved denne Bedaarelse han har vundet sin Sejr over Gunvor, men vi under ham den ikke, og endelig: han nødes ogsaa selv til at opgive den. Ved Spilfægteriets Vaaben aabner han sig nemlig en anden Vej, den han havde tænkt at bibeholde som en liden Rekreation ved Siden